

Lăng Vân

Người chồng không thành thực

Đường là người đàn ông thành thực. Cẩm Hỉ Hoan cũng là một người phụ nữ thành thực. Họ yêu nhau và rồi trở thành vợ chồng. Sau khi cưới, Đường vẫn thành thực như cũ, không có gì thay đổi nhưng Cẩm Hỉ Hoan cảm thấy sự thành thực của Đường có cái gì quá cứng nhắc, khô khan không làm cho người khác ưa thích.

Đường đi Quảng Châu công tác, Cẩm Hỉ Hoan tiện thể nhờ anh mua cho một hộp kem dưỡng da... loại mới sản xuất nhưng Đường quên mất. Sau khi về nhà, Đường mới nghĩ ra, anh nói:

- Xin lỗi em, anh quên mất điều em dặn.

Cẩm Hỉ Hoan nhẹ nhàng lắc đầu rồi cốc cốc vào đầu chồng nói:

- Tôi thật là ngốc, không biết anh là người không biết nói dối, thử hỏi thế thì tôi có vui được không? Anh có thể trả lời rằng anh đã vào cửa hàng tìm mua nhưng loại kem dưỡng da em dặn thì không có hoặc anh có thể nói là anh vội ra cho kịp xe lửa nên không kịp vào cửa hàng.

Đường tròn xoe mắt hỏi:

- Anh làm sao mà có thể nói dối em được nhỉ?

Cầm Hỉ Hoan nhìn Đường và nhận ra rằng anh ta là như thế. Chị không còn biết mình nên khóc hay nên cười.

Lại một lần nữa, đang xem ti vi, đến tiết mục của một ca sĩ siêu sao rất đẹp, Cầm Hỉ Hoan liền hỏi Đường:

- Em và cô ta ai đẹp hơn?

Đường trả lời:

- Cô ta thật đẹp.

Cầm Hỉ Hoan thấy mình không còn cách nào bèn giận dỗi lấy tấm lịch treo trên tường xuống và dán khuôn mặt của cô ca sĩ siêu sao nào đó lại. Cầm Hỉ Hoan nổi cáu và suốt cả ngày cô không nói gì với Đường. Đối với vợ là như thế còn đối với người ngoài, Đường cũng là một người nói thật như đếm.

Hồi ấy, cục trưởng Đỗ bị ốm, Đường có mua một ít quà đến thăm anh ấy. Vừa bước ra cửa thì gặp ngay Thôi phó cục trưởng. Thôi phó cục trưởng hỏi:

- Đi đâu đấy, Đường?

Đường nói:

- Đỗ cục trưởng bị ốm, tôi đi thăm anh ấy.

Thôi phó cục trưởng chỉ gật đầu rồi bước đi. Sau sự việc đó, Cầm Hỉ Hoan rất giận Đường. Cô nói:

- Sao anh lại nói là đi thăm cục trưởng Đỗ? Anh cứ nói là đi thăm người thân có được không?

Đường nói:

- Tại sao tôi lại phải nói dối?

Cầm Hỉ Hoan nói:

- Anh đúng là người khó đào tạo, có thể mà cũng không nghĩ ra. Ông Thôi tương lai sẽ lên làm cục trưởng. Anh nói thế khiến ông Thôi cho anh là vây cánh của cục trưởng Đỗ. Trong khi đó, ông Thôi và ông Đỗ ý kiến lại đang bất đồng với nhau.

Sau đó một thời gian, cục trưởng Đỗ về hưu, Thôi phó cục trưởng lên thay cục trưởng. Thôi cục trưởng sắp xếp lại bộ máy cấp dưới của mình và Đường bị ông gạt ra ngoài. Đường đau khổ nói:

- Khổ thật, thành thực cũng là sai à?

Cầm Hỉ Hoan nói:

- Thành thực không phải là sai nhưng thành thực khiến cho anh và vợ con anh mất miếng ăn.

Không lâu, bề trên tuyển một số nhân viên cơ quan đi giúp đỡ một vùng quê đang gặp khó khăn. Lãnh đạo nói đơn vị chúng ta đã có nhiều thành tích và sắp được trao cờ luân lưu của Bộ. Lần này mà chúng ta lập thành tích tốt thì cờ thưởng luân lưu chắc chắn sẽ về tay ta. Đường chủ động xin đi xuống nông thôn để cùng với bà con nông dân trong thời gian một năm.

Anh được mọi người yêu mến, đồng tình giúp đỡ, thành tích của Đường rất xuất sắc. Nhưng khi làm báo cáo thành tích lên cấp trên khen thưởng, anh có thể nào lại cứ sự thực nói như thế. Trong khi đó có người khi khai báo cáo thành tích của mình thì lại thêm dăm thêm

mắm vào nên thành tích đọc lên rất kêu. Cấp trên chỉ căn cứ vào bản tự thuật thành tích của mỗi người mà khen thưởng, nâng lương. Vì vậy, mọi người đều được toại nguyện, trừ Đường. Đường vẫn chỉ là anh tốt đên, thành tích mờ nhạt so với mọi người. Cầm Hỉ Hoan nói:

- Sao anh không khai khống lên?

Đường nhìn vợ, bỗng nhiên nước mắt chảy ra, nói:

- Thành thực quả là không có ăn.

Cầm Hỉ Hoan nhìn anh cười nói:

- Cảm ơn trời đất, anh đã nhận ra vấn đề rồi đấy.

Đường bắt đầu học tập thói không thành thực. Mới đầu còn thấy ngượng ngịu. Cầm Hỉ Hoan cầm tay anh nói:

- Khi nói khoác, nhất thiết không được lúng túng mà phải tỏ ra điều đó là có thật, không được cắn rứt, ăn năn gì cả, dần dần sẽ quen đi. Người ta, ai cũng thế cả.

Đường tiến bộ rất nhanh. Có hai điểm chứng minh Đường tiến bộ là: thứ nhất, chức của anh cứ vùn vụt thăng tiến: từ phó trưởng khoa lên trưởng khoa rồi lên trợ lý cục trưởng. Thứ hai, anh rất biết nói những lời mà các cô gái ưa thích.

Một lần, Cầm Hỉ Hoan hỏi anh:

- Em so với cô ca sĩ siêu sao trên ti vi, ai đẹp hơn?

Đường thản nhiên nói:

- Em và cô ấy không giống nhau, cô ấy diêm dúa loè loẹt nhưng thô tục, còn em trắng trẻo và có cái đẹp đứng đắn.

Cầm Hỉ Hoan biết anh ta đã biết nói khoác, tán dương người khác.

Cô biết vậy và thấy anh đã học được lỗi sống đó, cô rất mừng.

Sau khi Đường được cử làm trợ lý cục trưởng, anh thường phải đi họp. Hôm nay, anh lại đi làm về muộn. Cẩm Hỉ Hoan cảm thấy hình như có cái gì đó không ổn. Lần nào anh về muộn cũng sặc sụa mùi rượu và mùi thuốc lá. Cẩm Hỉ Hoan còn thấy ở anh có mùi nước hoa rất lạ. Cô hỏi:

- Anh đã cùng cô gái đẹp nào khiêu vũ có phải không?

Đường trả lời dứt khoát:

- Không.

Cô nhìn thẳng vào mặt chồng và nói:

- Không khiêu vũ sao lại có mùi nước hoa của vũ trường?

Đường thủng thẳng nói:

- À, sự việc là như thế này, chiều hôm nay, trong cục có họp. Giờ giải lao, một chị sang cửa hàng bên kia mua một lọ nước hoa có cái tên rất kêu là \"giấc mộng Pari\". Mọi người chuyền tay nhau xem. Khi chuyền đến chỗ anh ngồi thì có một anh mở nút đốc ra vài giọt xoa vào tay chẳng may bị tuột tay, lọ nước hoa rơi xuống nền nhà vỡ tan và bắn lên quần của anh. Cẩm Hỉ Hoan nhìn Đường, cô không truy bức gì thêm và không nói gì nữa.

Nửa đêm, Cẩm Hỉ Hoan bỗng tỉnh giấc. Cô bật đèn, lần trong túi quần, áo của anh thì thấy mùi nước hoa phần trước ngực xông lên ngàn ngạt, càng sát gần mũi càng ngạt thở nhưng khi xuống đến tận quần thì không còn thấy mùi nước hoa nữa. Cô nghĩ: nếu quả là lọ

nước hoa bị rơi xuống đất vỡ tan thì nước hoa chỉ có thể bắn nhiều lên ống quần chứ làm sao mà bắn lên tận ngực áo mà ống quần lại không có? Cô vô cùng đau khổ nghĩ: à, thì ra anh học được lối sống nói dối lại là để nói dối ngay cả với mình. Cầm Hỉ Hoan nhìn chồng đang nằm ngủ say, bỗng nhiên cô cảm thấy Đường như là một người xa lạ.

Lăng Vân (Trung Quốc)

Nguồn: hanoicorner

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003